

Кенет Ремзи

ПОЧЕТАК КРАЈА 2

„Мислим да вероватно лажем, али, опет, зар не лажу сви? Једном сам записао једну мисао, вероватно је представљала укрштај надобудности и несигурности. Много више можемо закључити о некоме на основу његових лажи, него на основу његових истина. Толико наших истина последица су или несрећних случајева или Божије доколице. Лажи које износимо – е, те лажи говоре оно чега се стидимо и чему тежимо. Никад нисам преписивао на испиту из економије на универзитету и способан сам, пробни пилот-милионер.

Упутићете ми мали, али прикладан, осмех у знак препознавања моје врцавости, и климнути главом како бисте ме охрабрили да искажем још својих срања, зар не? Ма, у реду је, знате, чак ми није ни потребно охрабрење! Знате како се каже: „Ако журите, не питајте усамљеног човека колико је сати.”

Смиреност собе деловала је опрезно неувредљиво. Ово је била просторија за исповести у којој су душе јадиковале: *јадни ми, јадни ми, јадан ја*. Ово је била просторија у којој се дијагноза канцера уручује без бриге да би улепшана репродукција слике љиљана учинила бол због надолазеће смрти још тежом.

„Претпостављам да ти се та слика баш не допада.” Нил, проклети читач мисли, управо је показао колико ме познаје.

„Није лоша, само не баш по мом укусу.”

„Мислим да је у реду да ти се неке ствари не допадају.”

„Свака девојка је неке мајке ћерка”, додао сам оно што се чинило као природан наставак.

„Истина, и веома љубазан начин размишљања; да ли се можда ти тако осећаш?”

„Па, нисам велики љубитељ критичности осим, наравно, конструктивне критике. Ма не, мрзим чак и тај сој. Тако да не волим да судим, да ми не би било суђено, претпостављам.”

„Веома љубазно и веома библијски, Мајкле.”

„Трудим се, Нил, заиста се трудим.”

Ниоткуда, као име од миља којим тепавам свом правом Ја, дошло је до митраљеске паљбе: „Не могу да знам зашто. Могу да претпоставим најгоре – и то је онда параноја. Или, могу да претпоставим најбоље – и то ће онда бити наивност. Ако ме је неко у прошлости лагао, да ли ће ме лагати и убудуће? Треба ли да проникнем у то шта је то у мени што их нагони да ме слажу. Или шта је то у њима што их тера да лажу. И у овом тренутку, говоре ли истину. Да ли сте данас купили воће? Не, купио сам само парадајз. Они верују да је парадајз у ствари поврће; ја мислим да људи који се разумеју у пољопривредне културе парадајз сматрају воћем. И ово су само грешке, а шта је са намерним лажима ради неке користи? Један ваш колега једном ми је рекао да претерано размишљам. Питао сам га која је права мера размишљања. Не сећам се његовог одговора. То је као кад неко одлучи да вас не зове. Не, они то нису одлучили: њихов телефон није радио. Ох, али ја сам реаговао на недостатак тог позива, али да сам само знао да им телефон није радио, био бих узнемирен због њих, не због себе, а опет, позив једнако није стизао. Како можемо знати праве намере других људи? А уколико их питате, деловаћете као њушкало или несигурни.”

„Дакле, ти не знаш... Ти не верујеш...”

Нисам мислио да говорим о поверењу, мислио сам да говорим о томе како се установљава чињеница. Да ли се ту радило о поверењу? У мом стомаку су живели лептири који очигледно више воле кокаин од стандардног нектара љиљана. Окидачи, једном повучени, погађају мете. Анксиозност. Руке су ми изненада постале хладне као у мртваца. Био је то лед вечитог мрака. То скромно старо место звано дом.

Ђутао сам.

Нил је ђутао.

Бог је посматрао и смешкао се.

„Ха, може бити, Ниле.” Одговор који би носио много мању специфичну тежину да тишини вечности и правој какофонији мисли није било потребно четири минута да га артикулишу.

Уколико је комуникација успешна, Брокина зона једне особе преноси Верникеовој зони¹ друге особе информације.

¹ Према неуролингвистичким сазнањима, постоје две зоне у мозгу чијим оштећењем се губи језичка способност: Брокина зона, која је задужена за продуковање говора, и Верникеова зона, која је задужена за аудитивно разумевање говора (прим.прев.).

„Претпостављам да могу да их питам, уколико су живи.”

„Наравно, да, то би био један од начина.”

Било је ту и других речи које је он рекао, рекао ја, рекао он, рекао ја, не они који нису позвали јер им телефон не ради или зато што више воле да не разговарају са мном јер сам ја, њима, мени, мени више него њима, мање важан. Погледао сам у часовник.

„Наравно, да им телефон не ради, не бих могао ни да питам и вероватно би ме спопала, знате, сва она осећања која долазе пре сазнања чињеница. И са овим смо се ближили крају, да ли желите да попуните формулар.”

„Пре тога, мислим да смо овог пута постигли неке значајне увиде, желео бих да ти се захвалим на отворености и – да, било би добро да кренемо од овог следеће недеље, кад поново дођеш на сесију.”

Прошли смо кроз да ли намеравате да се убијете, или да убијете неког другог, или да започнете светски рат или предузмете нешто друго што би требало да нас забрињава, осим овог последњег, а никога није било баш превише брига за то.

Аутобуска станица је живи сведок бескрајног сивог понављања које је козметичко прикривање бесмисла. „Том, Мајк је, све ОК?”

Прошла су три месеца откако смо се чули. Његова кривица – моја кривица. Нико није крив, нико није крив, нико није крив. Изговори то три пута, отац, син и свети пух.

„Да, Мајк, мислио сам да те назовем.”

Претварам се као да нисам ни помишљао на то да се никад више нећу чути с њим због његовог увредљивог, безосећајног ишчезнућа; уместо тога, причамо о синоћној фудбалској утакмици. Обојица смо навијачи истог тима, тако да то је оно што је једино важно.

Нико није крив. Не шкоди да се каже и четврти пут. Сви ми правимо своје изборе, свима нама се кваре телефони, сви смо криви, дакле нико није крив. Пети пут.

Требало је да питам да ли му се телефон покварио, али то би било сувише очигледно. Могао сам да питам и зашто ми се није јавио, али то би било некако крпељски. Дакле, „никад није ни требало да буде пенал, тај судија је био пристрасан”, било је довољно да потврди неко површно, или можда баш дубоко, племенско јединство. Ми против њих, спречава нас да будемо против нас. „Па зашто се ниси јављао, ђубре једно?” Мислим да се овај део подразумевао у недостатку мог коментара док ми се јадао на хернију хијатус. Његово је право да ме не позове. А моје право да будем увређен?

Направио сам избор да скокнем до Уметничке галерије број 3. Уметност, оно што једу богати људи јер њихова жудња за потрошњом још увек вреба иако су им стомаци пуни. Или можда зато што нашим

душама треба неко чији телефон није покварен, чак и ако су нестали са лица ове планете пре триста година.

Бити повређен једно је од неотуђивих права, и судбина, битисања. Необично, али не изненађујуће, замишљам велики сингл малт виски, а још није ни откуцало поподне; шта сам ја: један алко.....?

Бог је био ди џеј и зачуо се Алегријев *Miserere*² кроз слушалице. Смејем се гласније него што то добро ментално здравље допушта док мислим: „Мој бог барем не слуша кантри и вестерн.” Добро је смејати се, мада не толико наглас док седиш сам у аутобусу, додуше. Не толико гласно.

С енглеског превела АНА БОЈАНОВИЋ

² *Miserere* је поставка за Псалм 50 италијанског композитора Грегорија Алегрија (1582–1652), пун наслов *Miserere mei, Deus* (*Имај милости за мене, Боже*), компонована током владавине Папе Урбана VIII, ради ексклузивног извођења у Сикстинској капели при служби током Свете недеље (недеља између Цветне недеље и Ускрса). (Прим. прев.)